

Senyors:

Agrahir es paraula plena de sentit;  
agrahir es tornar be per be; es complir la  
deuament la justa llei del equilibri; llei qu'es com-  
pleix en el mon fisic com se compleix  
indefectiblement en el mon moral; els  
mes grans desordres y els mes espantosos des-  
quilibris se resolen en la finalitat  
ordre y equilibri; ~~ab~~ la nostra llibertat  
moral ni anem a parar en el goig  
• ~~ab~~ la pena regem nostres actes segun  
consequents ab el be o ab el mal; mes  
la bona llei no's falla may

Alxis donchs, just y bo es que  
nosaltres mestres y cantaires del Orfeo  
Catala sentim agrahiment y donem  
merces per aquest acte que celebren en  
honor nostre. Pero aquest goig que sen-  
tim dins nostre, aquest tant sentiment  
del agrahir envers nosaltres, ayma-  
dors de la dolça musica, corporacions  
capdalt regentades de la vida de la nostra  
ciutat, de Catalunya tota, corporacions

2

artístiques, estimadíssimes, dels propis  
lurs fills preuats del gran Clavé i  
els entrançables germans nostres, els  
Orfeons, última brotada de la gran  
obra del gran mestre, aquest agra-  
himent, repetesc, no va mancat de  
sombra de por, de atutiment o de  
no se què, qu'ens espanta la fran-  
ca alegria. Qu'és això amichs meus?

(deixem dir amichs a tot) és un íntim  
<sup>sentir</sup> presentiment de que no mereixem tanta  
honra! és un eco de aquella <sup>dura</sup> lliçó  
de la experiència que ens recorda trist-  
ment que lo que avuy s'honora demà  
s'oblida o se desprecia; que els valors  
que els humans posen sobre les coses  
cambien segons els humors, gustos  
i posicions de les generacions que passen?  
és qu'ens espanta l'esser massa exaltats  
avuy. Ja que així les males passions, que  
may falten afinaran demà mes agudes  
les filades de l'enveja, o és que ferim

la evidència que'l nostre actual exit  
 se deu a la força potent de aquesta  
 immensa obra del gran Ioan Seber-  
 tia Bach, aquesta missa que resta  
 com un dels monumenty mes esplen-  
 dity qu'ha concebut ànima d'ar-  
 tista? I si la interpretació ha sigut  
 afurtunada, serem cegos, ~~per~~ no ve-  
 gent la principalíssima part que toca  
<sup>a</sup> a aquest valenty profesor, de la  
<sup>magnífica</sup> Orquestra Sinfónica, y de aquest volun-  
 tarios solistes vocals que tant digue-  
 ment han realisat sa difícil tasca?

I si ~~hanem realisat obra tant~~ tot ple-  
 gat hanem realisat obra tant magna  
 la força inicial no'us ha sigut donada  
 per aquest gran aportel de la immensa obra  
 de Bach, <sup>el Dr. Albert Schweitzer,</sup> ~~per~~ el nostre germà de l'Alsacia,  
 qui ens ha alentat, quiat y aconsellat  
 y ~~ha contribuit~~ <sup>contribuint</sup> personalment al la-  
 eificacia del seu gran Talent?

Jo crech que tot això se barreja en el bon

del nostre esperit aixecant aquesta ombra  
 recelosa: ~~no de la nostra bona voluntat~~  
~~sinó del nostre merit~~ qu'ens espanta la  
 exaltació, perquè en la humilitat se tre-  
 valla ab un desinterès mes pur, perquè  
 l'amor propi exalzat enboira la tanta  
 sinceritat de l'ànima simple, i l'art  
 per esser ver necessita de la simplicitat  
 de l'ànima nua; qu'ens alarma que  
 després de les lloances volentes se'n  
 exigessi mes de lo que podem do-  
 nar, i la nostra obra en pateixi;  
 que'l desengany de demà no' us mati  
 el goig d'avui; qu'aquest mateix  
 goig no' us pertogui en la extensió i  
 intensitat qu'ens en feu rebedors...

Pero haviam d'esser desagraïats fins  
 a negarnos a rebre aquesta encaixada  
 voluntaria qu'avui ens feu dins nos-  
 tre propi casal? Així may; la humil-  
 tat ~~no~~ ~~verament~~ ~~existeix~~ no guera esdevin-  
 gut orgull. Siga com siga el nostre

5  
merit, si guemne o no mereixedors  
oberts 'estant els nostres braços tremu-  
loros de gratitud, que la honra sobre-  
ra ~~robura~~ als que us arriuen retor-  
nant sobre ls cors magnànims dels  
donadors. A qui tenim els nostres  
pits perquè ni penguin l'efigie  
del gran geni, del formidable en-  
tre ls grans; i petits com moral-  
tes, qu'ella ens fortifiqui <sup>en</sup> ~~la~~  
l'ideal del art noble qu'aixeca  
els esperits, que la nostra cançó  
revue deixari d'esser catalana a çafí  
la fortalesa del gran art del ~~cantor~~  
vell cantor de Leipzig.

Ou cantaires, del Orfeu Català  
que tot això us és estímul pera per-  
feccionarvos, pensant que l'agradament  
qu'eu aquest moment mou nostres cors  
ha d'esser penzora de nostra constància  
pera arribar a mereixer llzudament lo  
qu'are es gràcia de cors nobles